

L'única cosa necessària

Podria ser que en algun moment haguem pensat que hi ha un contrast entre una "vida activa" i una anomenada "vida contemplativa", gairebé com dos enfocaments existencials alternatius.

Però no és cert que la meditació i l'escolta de la veu de la consciència, el cultiu de la interioritat, siguin més importants que l'ajuda concreta als altres. Més aviat hem de trobar la manera de vincular aquestes dues expressions: viure bolcats envers al nostre interior i envers al proïsme. Dues tendències que no s'oposen, sinó que es complementen.

Queda per saber què és realment necessari.

Sobre això, Chiara Lubich va escriure que el més necessari a la vida és aprendre a escoltar la "veu interior" i posar en pràctica el bé que ens suggereix, per poder dur a terme una transformació al nostre interior. No només això, sinó també romandre-hi fidels, guardant-la al nostre cor perquè configuri la nostra vida, donant fruits de vida nova. Així succeeix a la natura: la terra guarda la llavor al seu si perquè germini i doni fruit.

Sovint les nostres preocupacions, malalties, compromisos i fins i tot alegries i satisfaccions ens dispersen en el remolí de coses per fer, sense deixar-nos temps per aturar-nos a reconèixer la veu interior de l'amor i escoltar-la.

Aquesta IDEA és una valuosa oportunitat per practicar l'elecció de la "millor part", és a dir, escoltar la veu interior que ens impulsa a fer el bé per adquirir la llibertat que ens permeti actuar en conseqüència a la nostra vida quotidiana.